

РЕШЕНИЕ

№ 107

гр. Пловдив, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цветан Ил. Цветков

Членове: Петко Ив. Минев
Веселина Т. Семкова

при участието на секретаря Даниела Пл. Дойчева
като разгледа докладваното от Веселина Т. Семкова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20225300600251 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК и същото е образувано въз основа на въззивна жалба на адв.Р.Д. като защитник на подс.Е.Ш. срещу осъдителната наказателна и гражданска част на Присъда №260138/21.10.2021 г. по НЧХД №4110/2020 г. по описа на Районен съд - Пловдив, V н.с., с която подзащитната й е призната за виновна в извършване на престъпление по чл.146, ал.1 НК, като на осн. чл.78А, ал.1 НК е освободена от наказателна отговорност с налагане на административно наказание ГЛОБА в размер на 1000 лева. Оневинена е и на осн. чл.304 НПК е оправдана касателно обвинението за посегателство по чл.148, ал.1, т.1 НК. Подсъдимата е осъдена да заплати на частния тържител и граждански ищец И.Н. обезщетение за причинените му с обидата неимуществени вреди в размер на 600 лева, ведно със законната лихва, считано от 21.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, като до пълния му претендиран размер от 3000 лева гражданският иск е отхвърлен като неоснователен. В тежест на подс.Ш. са възложени направените от тържителя разноси в размер на 462 лева, платими в негова полза, както и държавна такса върху уважения размер на гражданския иск в размер на 50 лева, платими в полза на бюджета на ВСС по сметка на Районен съд-Пловдив. Претендира се отмяна на съдебния акт в жалените му части и

оправдаване на подсъдимата.

В съдебно заседание частният тъжител И.Н. не се явява, а повереникът му адв. И. пледира за потвърждаване на първоинстанционния съдебен акт.

Подсъдимата Е.Ш. настоява за правилно отсъждане, заявявайки при дадената ѝ последна дума, че не е казвала претендираните от тъжителя думи, както и че при спора им не са присъствали други лица. Защитникът ѝ адв.Д. моли за оправдаването ѝ, както и за присъждане в полза на подсъдимата на направените по делото разноси.

Пловдивският окръжен съд като въззивна инстанция, след като се запозна със събраните по делото доказателства, анализирайки ги поотделно и в тяхната съвкупност, както и с наведените във въззивната жалба и допълнението ѝ оплаквания, проверявайки правилността на обжалваната присъда в пределите на чл.314 НПК, счете за установено следното:

За да постанови присъдата, първоинстанционният съд е приел следното от фактическа страна:

Подсъдимата ЕЛ. СТ. ШК. е родена на ***, живуща в гр.Пловдив, Б., с българско гражданство, вдовица, пенсионер, неосъждана, живуща в град Пловдив.

По силата на нотариален акт № 149, том 1, рег. № 4480, дело № 134/2002 г. по описа на Нотариус с рег. № ** по регистъра на НК на 02.07.2002 г. подс. Ш. закупила от съпрузите Н.М. и С.М. една втора идеална част от дворно място, цялото с площ от 403 кв. м., находящо се в град Пловдив, ул. „Б.“ № 16, ведно с построените във вътрешната част на двора: едноетажна масивна жилищна сграда с площ 55 кв. м.; паянтова барака с площ 10 кв. м. и масивен гараж с площ 15 кв.м. С цитирания договор било разпределено и реалното ползване на дворното място, а именно така, както то било уговорено в нот. акт № 166, том IX от 23.10.1963 г. на Нотариус при Пловдивски районен съд, с който праводателите на подс.Ш. придобили гореописаните недвижими имоти. В този смисъл подсъдимата следвало да ползва реално дворното място заедно с другите съсобственици при следните условия: входът от ул. „Б.“ с граници: триетажна масивна жилищна сграда, западната гранична линия на имота до вътрешната жилищна сграда /последната – собственост на подс. Ш./ ще се ползва общо от всички съсобственици; дворното място между двете жилищни сгради в имота ще се ползва също общо от всички съсобственици, като общите части от дворното място ще се ползват наполовина – подсъдимата има една втора идеална част от дворното място, а останалите съсобственици - другата една втора идеална част. Уговорено било, че вътрешната част от дворното място ще се ползва изцяло от подсъдимата – на изток от вътрешната жилищна сграда и дворното място

зад същата сграда, като дворната чешма ще се ползва общо от съсобствениците.

Закупената от подсъдимата едноетажна жилищна сграда била използвана от нея за шивашко ателие за изработване на дамска конфекция. До нея бил разположен и масивният гараж.

На последния етаж от находящата се в описаното по – горе дворно място триетажна масивна жилищна сграда живеела бабата на тъжителя – Т. Н.А, която поради напредналата си възраст от няколко години, включително към 21.06.2020 г., била на легло. За нея грижи срещу заплащане полагала свид. Ц.Б., а когато се налагали медицински грижи – и свид.Т.. Под етажа, в който живеела бабата на Н., живеел другият съсобственик – Н., а на най – долния етаж имало наемател.

По повод на така възникналата съсобственост и най – вече във връзка с ползването на дворното място между подс.Ш., от една страна, и останалите съсобственици - Н.И и Н.И, от друга страна, често възниквали спорове, поради което отношенията между тях били влошени. Конфликти най – често възниквали във връзка с ползването на дворното място, започващо от входа откъм улица „Б.“, с граници западната гранична линия на имота до вътрешната жилищна сграда, собственост на Ш., и паркирането на автомобили пред вратата на посочения вход. Последната, за да може да паркира автомобила си в находящия се в дъното на двора гараж, следвало да премине през описаното по – горе пространство. През същото място преминавали и собствениците, и ползвателите на триетажната жилищна сграда, чийто вход се намирал от вътрешната страна на двора, по диагонал спрямо входа на къщата – ателие, собственост на Ш.. В даден момент, а и предвид разприте за паркирането на автомобилите, същата започнала да оставя автомобила си вътре в двора, непосредствено до границата с ул. „Б.“, без да го вкарва навътре в гаража.

Конфликти по повод паркирането на автомобили и преминаването през двора подсъдимата имала и със съседите си– семейство Б., включително и със свид. Ц.Б., живущи на същата улица – „Б.“, но на номер 18.

На 21.06.2020 г., около 17,00 часа тъжителят Н. паркирал автомобила си пред входа на дворното място на ул.„Б.“ № 16, а не пред неговия гараж, тъй като искал да разтовари туби с изворна вода, предназначени за свид. Ц.Б. в двора на същата. По – удобно му било да спре на описаното място, за да е по – близо до входа на свид.Б.. В този момент в ателието си била и подс.Ш., която била паркирала автомобила си по описания по – горе начин, а именно в дворното място, без да вкарва автомобила си вътре в гаража, като нямала намерение да излиза с автомобила си.

Докато тъжителят Н. разтоварвал тубите с вода, подс.Ш. забелязала същия и подразнена от начина на спирането му, взела телефонния си апарат и излязла да снима МПС-то му. Тъжителят забелязал това, при което подсъдимата се обърнала към него, заканвайки се, че ще подаде сигнал в

полицията. Разтоварил вече тубите с вода в двора на свид.Б., Н. преместил автомобила си на тротоара пред неговия гараж, след което заедно със свид. Б. се отправили към етажа, на който живеела баба му Т. Н.А. Дватама вървели по пътеката, явяваща се пространството от входа на ул. „Б.“ № 16 и намираща се между триетажната жилищна сграда и западната гранична линия на имота, когато приближили вратата на ателието, където била застанала подс.Ш.. Между нея и тъжителя Н. възникнал спор за това правилно ли било последният да паркира автомобила си пред входа на ул. „Б.“ № 16, при положение че вътре в двора бил автомобилът на подсъдимата, като последната се заканила да отнесе спора в съда. Конфликтът се задълбочил, като подсъдимата попитала тъжителя Н. защо е отрязал асмата в двора, като чувайки отговора му, подс.Ш. се обърнала към него и на висок тон го нарекла „болен мозък“, след което се прибрала в ателието си.

Казаното от подсъдимата било изречено на висок глас, поради което и чуто не само от свид. Б., но и от свид.Т. – медицинска сестра, която в този момент се намирала в стаята на Т. Н.А, тъй като последната се нуждаела от медицинска грижа по повод труднозарастваща рана. Чувайки гласа на тъжителя Н., свид. Т. погледнала през прозореца на стаята, като забелязала подсъдимата и тъжителя, както и чула, когато подсъдимата се обърнала към тъжителя, наричайки го „болен мозък“.

Н. не отвърнал нищо на подсъдимата, но казаните от нея думи го засегнали дълбоко. Притеснен от случилото се, той се качил при баба си и свид. Т., заедно със свид. Б.. Непосредствено след случилото се се почувствал засегнат и обиден, като това му състояние продължило и след това. Същият се чувствал некомфортно и на работното си място, изпитвал неудобство от това, че свид. Б., а впоследствие разбрал, че и свид. Т. станали свидетели на случилото се, чувствайки се злепоставен пред тях.

Гореизложената фактология се установява от събрания в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд доказателствен материал:

I писмени доказателства и доказателствени средства: скица на сграда № 15 – 722118/ 10.08.2020 г., издадена от СГКК – гр. Пловдив, нотариален акт за покупко – продажба № 149, том 1, рег. № 4480, дело № 134/2002 г. по описа на Нотариус с рег. № ** по описа на НК, нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот № 166, том IX, дело № 3247/23.10.1963 г., справка за съдимост на подсъдимата и представените ведно с тъжбата дипломи, удостоверения и заповеди относно образование, професионална квалификация и стаж на тъжителя;

II гласни доказателствени средства: показанията на свидетелите Ц.Б. и Т. Т., както и частично от обясненията на подс.Ш. и от показанията на

свид.М.Б..

След реализиран изключително подробен и задълбочен анализ на събраните гласни доказателствени източници, напълно правилно първоинстанционният съд е приел, че на инкриминираните дата и място подсъдимата е нарекла тъжителя „болен мозък“. Изцяло законосъобразна се явява изложената оценка на инкорпорираната по делото доказателствена маса. В тази връзка коректно е отчитането на двойния статут на обясненията на подсъдимата. Правилно е и реализираното прецизиране касателно показанията на свидетеля М.Б., доколкото същите се явяват в една своя част първични, а в друга - производни доказателствени източници. Близките отношения на свид.Б. и свид.Т. с тъжителя – първата съседка на баба му и грижеща се за нея, а втората – полагаща медицински грижи за последната, както и трудово ангажирана в медицинската практика на тъжителя Н., съвсем коректно са отчетени при преценката дали на съдържащите се в показанията им сведения вярва следва да бъде дадена.

Спорните въпроси, обсъдени прецизно от първостепенния съд, са два: 1. на инкриминираните дата и място, на разговора, проведен между подсъдимата и тъжителя по повод начина на паркиране колата на последния, присъствали ли са и други лица, респ. разговорът им, съотв. части от същия бил ли е възприет от друго и 2. конкретното съдържание на казаното от страна подсъдимата спрямо тъжителя.

Положителният отговор на първия въпрос напълно коректно е обоснован с информацията, съдържаща се в показанията на свидетелите Б. и Т.. Несъмнено и двете се намират в цитираните близки отношения с тъжителя, което е основание за поставянето на показанията им под съмнение, както изтъква защитата, но съвсем правилно първостепенният съд е констатирал, че същите са изключително последователни, подредени и логични, както и хармонират помежду си касателно релевантните за настоящия процес обстоятелства. Очевидно на 21.06.2020 г. в късния следобед свид.Б. е придружавала тъжителя Н. при придвижването му към входа на намиращата се в гр.Пловдив, ул.Б.та №16 къща, етаж от който е обитаван от баба му, което се потвърждава и от самата подсъдима. Минавайки покрай входа на построеното в същия двор ателие, притежавано от подс.Ш., последната повдигнала отдаван спорния между съседите въпрос касателно спрения автомобил на Н. по начин, пречатстващ възможността личното ѝ МПС да излезе от двора. Продължила с въпросите си и относно отрязаната в двора асма, но доколкото отговорите на тъжителя не я

удовлетворявали, го нарекла „болен мозък“, което оказва се е възприето не само от тъжителя и свид.Б., но и от свид.Т., която в качеството си на медицинска сестра се намирала при бабата на тъжителя, за да превърже раната ѝ. Чувайки гласа на Н., тя погледнала през прозореца на терасата и видяла както подсъдимата, така и тъжителя Н., като чула и отпрадения от Ш. към последния израз „болен мозък“. Очевидно чутото и видяното от нея на инкриминираните място и дата са оставили такъв отпечатък в съзнанието ѝ, че същата подробно, детайлно и последователно е възпроизвела впечатленията си пред съда. От разпита ѝ става ясно, че посещенията ѝ при Т. Н.А са стартирали няколко дни преди процесното събитие и са били краткотрайни, което и логически съответства на заявеното от нея, че именно поради тази причина не е в състояние да посочи точното местонахождение и изложение на въпросната стая, обитавана от бабата на тъжителя. От друга страна, същата не е излизала на терасата, а само е погледнала през прозореца и очевидно поради това в този момент е видяла само тъжителя и подсъдимата, но е категорична, че непосредствено след това горе при нея са се качили Н. и Ц.Б.. Ето защо съвсем коректно са ценени както дадените от последната показания касателно присъствието ѝ на инкриминираните дата и място, така и тези на свид.Т., доколкото показанията и на двете са изцяло последователни, напълно хармонизирани се и взаимно допълнящи се, поради което и неоснователно се явява възражението на защитата за противоречие между същите. Съответно, на обясненията на подсъдимата относно указаното обстоятелство правилно вяра не е дадена, след като не намират опора в доказателствената съвкупност. Известно било на самата подсъдима коя по принцип била обитаваната от Т. Н.А стая и затова и пред въззивната инстанция същата изрази категоричното си становище, че и на процесната дата бабата отново е трябвало да се намира в същата, но оказва се, че нито в самата къща, нито във въпросната стая някога Ш. е влизала. При това положение несъстоятелно се явява възражението ѝ, че от прозореца на терасата на въпросното помещение свид.Т. е била в невъзможност да види подсъдимата и Н., респ. да чуе отпраденото спрямо последния от страна на Ш.. Заявеното от нейна страна спрямо тъжителя в хода на пререканията помежду им - „болен мозък“, е именно с отбелязаното съдържание, изведено от показанията на указаните две свидетелки, които коректно са счетени, че следва да бъдат кредитирани поради изложените вече съображения. В

противовес на същите са обясненията на подсъдимата, твърдяща, че единствено била попитала Н. дали не бил болен, а той й отговорил, че самата тя е болна, но сред инкорпорираната по делото доказателствена маса не се откриват доказателствени източници, подкрепящи и тази част от обясненията й, поради което съвсем законосъобразно не са били възприети от решаващия съд като обективни. Правилно е отчетено, че свид.Б. няма преки впечатления от инкриминираното деяние. След като такива е придобила единствено от споделеното й от страна на нейната приятелка подс.Ш., то при положение, че обясненията на последната в указаната част не са кредитирани, то изцяло коректно се явява становището на първостепенния съд, че и цитираната част от показанията на свид.Б. не следва да бъдат ценени.

Протоколът от съдебно заседание отразява всички процесуални действия и изявления, реализирани от съда, страните и останалите участници в открито съдебно заседание. Съставянето му в съответствие с условията и по реда, предвидени в закона, е основание съгласно нормата на чл.131 НПК същият да се счита за документ, изготвен в хода на процеса с доказателствено значение относно извършеното процесуално действие и реда, по който това е сторено. Наличните по делото протоколи отговарят на процесуалните изисквания, поради което и същите се ползват с цитираната доказателствена сила. В контекста на изложеното става ясно, че протоколът отразява извършеното в рамките на откритото съдебно заседание и то само по време на неговото провеждане. Очевидно във връзка с направеното в съдебно заседание на 21.06.2021 г. доказателствено искане от страна на адв.Б., съдебният състав се е оттеглил на тайно съвещание, което и е отразено в съдебния протокол /л.50/. От разпоредбите на чл.33, ал.1 и ал.2 НПК става ясно, че тайно съвещание е това, в което участват единствено и само членовете на съдебния състав, в настоящата хипотеза - съдията, разглеждащ делото, доколкото съдебният състав е едноличен съгласно нормата на чл.28, ал.1, т.1 НПК. В този смисъл несъстоятелно е възражението на адв.Д., че в съдебния протокол не било вписано, че всички присъстващи са напуснали съдебната зала, защото това е имплицитно заложено в изискването за провеждане на тайно съвещание. Ако в хода на това или което и да е друго съдебно заседание по делото е била обявявана почивка, което всъщност не се констатира, то това обстоятелство е следвало да намери отражение в съдебния протокол. При липсващо вписване в този смисъл, то страните

разполагат с предоставеното им от процесуалния закон право да искат поправка на съдебния протокол. Видно от цитирания протокол, почивка не е била обявявана, респ. никоя от страните не е искала поправка на съдебния протокол в тази насока. От показанията на свид.Б. се установява, че по време на оттегляне на състава на тайно съвещание същата не се е почувствала добре, разтреперила се и затова хванала под ръка другата свидетелка – вероятно става въпрос за свид.Т., доколкото именно във въпросното съдебно заседание и тя е била разпитана, след което отишли до тоалетната, за да се напърска Б. с вода. Това се споделя и от самата свид.Т. при разпита ѝ. Както бе вече посочено, разпитите и на двете указани свидетелки са изключително подробни, като споделено от тях относно възприятията им на инкриминираната дата е добре подредено и хармонично пресъздадено. В контекста на изложеното, заявеното и от двете очевидно отговаря на впечатленията, които процесното събитие е оставило в съзнанието на всяка от тях дотолкова, че и двете свидетелки пресъздават случилото се с нужната конкретика и подробности. В този смисъл спомените им в никакъв случай не са било откъслечни, било повърхностни, което би поставило под съмнение достоверността им, респ. би дало да се счете за основателно възражението на защитата за проведени между тях уговорки как да свидетелстват. Ето защо и напълно законосъобразно първостепенният съд е счел за несъстоятелни наведените в тази насока възражения, изтъкнати и пред въззива.

Действително свид.Б. е заявила, че тъжителят нищо не бил отговорил на подсъдимата след упрека ѝ, че бил „болен мозък“, но фактът, че свид.Т. била чула гласа на д-р Н., но не била чула какво той говори, тъй като говорил тихо, не е основание за констатация, че противоречиви били свидетелските им показания, защото противоречие няма как да бъде констатирано между нещо, което се твърди, че не се било случило /Н. нищо не бил казал/, и друго, чието съдържание не може да бъде възпроизведено поради цитирани причини /не съм чула какво говори д-р Н., защото говори ниско/. Безспорно и двете свидетелки са в близки отношения с тъжителя, доколкото едната се грижи за баба му, а другата му е и трудово подчинена, но както бе вече посочено, липсват основание за дискредитирането им, защото са напълно хармонични, последователни и взаимно допълнящи се, както и съдържат конкретика относно релевантни за настоящия процес обстоятелства. Ето защо и това възражение на защитата се явява несъстоятелно. Нито Ш., нито защитникът ѝ

на инкриминираната дата са били в стаята, която в конкретния ден е била обитавана от ТАНЯ Н.А, което обуславя и несъстоятелност на тезата и на подсъдимата, и на защитника ѝ, че свид.Т. е нямала възможност да види и чуе каквото и да било на инкриминираните дата и място. В заключение, показанията на Б. И Т. обосновано са ценени от първостепенния съд касателно изложените от тях факти, включени в предмета на доказване, а на вече цитираната част от обясненията на подсъдимата правилно не е дадена вяра, защото не намира опора в доказателствената съвкупност, което още веднъж дава основание да се счете, че и направеното в този смисъл възражение от защитата е несъстоятелно.

В контекста на гореизложеното, напълно правилни са дадените отговори от първостепенния съд относно и двата подлежащи на изясняване въпроса. Изцяло коректен е и извършеният анализ на гласните доказателствени източници, обосновал и законосъобразния извод касателно отправените словесни нападки от подсъдимата спрямо тъжителя и съдържанието им „болен мозък“. Правилно са ценени данните, изводими от показанията на свид.Б. и свид.Т. в указания смисъл. Действително близките им отношения с тъжителя поставят под въпрос обективността на заявеното от всяка от тях, но както бе вече посочено, показанията и на двете са изключително последователни и вътрешно непротиворечиви, както и намират опора едни в други и напълно си хармонират. Ето защо съмнението за обективността им е преодоляно и съвсем коректно същите са изцяло кредитирани.

В рамките на приетата за установена и доказана фактология, законосъобразен се явява изводът на контролирания съд, че с инкриминираното поведение подс.Ш. е осъществила престъпния състав на чл.146, ал.1 НК. Същата е изпълнила обективните съставомерни признаци чрез една от формите на изпълнителното деяние - казване на нещо (обида чрез думи), унизително за честта и достойнството на другия – И.Н., наричайки го „болен мозък“ в негово присъствие - докато и двамата са се намирали на инкриминираните дата и място. Следователно казването е осъществено в присъствието на пострадалия, като е адресирано спрямо същия по начин, че обидните думи са достигнали до него.

Обръщайки се към тъжителя с гореописаната словесна нападка, подс.

Ш. ясно е манифестирала своята негативна оценка за личността му под формата на сравнение, което по своето съдържание засяга честта и достойнството на пострадалия, а подсъдимата е обективирала тази своя оценка именно с такава цел. Със същата несъмнено е преследвала да въздейства негативно и да унизи тъжителя. Дадената презрителна оценка спрямо Н. безспорно засяга честта му като съвкупност от положителни качества на характера и духовния му живот, въз основа на които хората оценяват личността му и определят отношението си към него. Същевременно накърнява и достойнството му като осъзнати от самия пострадал негови положителни качества, даващи му основание за самоуважение. Както бе вече изяснено, съдържанието на изречената от страна на подсъдимата словесна нападка спрямо тъжителя е «болен мозък», а не «Вие да не сте болен?», както несъстоятелно се твърди в допълнението на въззивната жалба.

По изложените съображения несъмнено доказана се явява състовомерността на инкриминираното поведение на подс.Ш. по чл.146, ал.1 НК, доколкото на 21.06.2020 г. в гр.Пловдив е казала нещо унизително за честта и достойнството на И.Н. в негово присъствие, наричайки го „болен мозък“. От субективна страна същата е извършила престъпното посегателство умишлено под пряк умисъл като форма на вина, с непосредствено целени и настъпили общественоопасни последици, като е съзнавала противоправния характер на осъщественото, целяла и искала настъпването на забранените му последици. Дори наличието на конфликт, породен от начина на ползване на общия им двор, за какъвто са налични данни, не обосновава извод за субективна несъставомерност на реализираното от страна на подс.Ш..

Несъмнена се явява констатацията, че обидните думи към Н. подсъдимата е отправила в присъствието на тъжителя и на свид.Б., като същите са чути и от свид.Т., но доколкото последното обстоятелство не се е отразило в съзнанието на подсъдимата, то тя не е съзнавала, че отправената от нея обида е възприета и от поне други две лице наред с пострадалия. Липсват доказателства, изреченото да е било чуто и от сина на свид.Б. – С.Б., поради което и напълно законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че престъпното посегателство не е реализирано при квалифициращия признак «публично място». Ето защо и коректно е признал подсъдимата за невинна и оправдал по първоначално повдигнатото ѝ в този смисъл обвинение.

Степента на обществена опасност на конкретно извършеното деяние е от значение да се реши дали то представлява престъпление или макар формално да осъществява признаците на предвидено в закона посегателство, неразкривайки или изключвайки изискуемата се обществена опасност, е малозначително във визираните форми. Фактологията по разглежданото дело, коментирана в аспекта на характера и особеностите на непосредствения обект на посегателство; обсъждана при съблюдаване на облика, пространствените и времеви параметри на неправомерното поведение на подсъдимата, както и начина на засягане на охраняваните обществени отношения и мотивите за инкриминираното поведение не сочи било на липса, било на явна незначителност на обществената опасност по смисъла на чл.9, ал.2 НК. Наличният конфликт между страните относно ползването на дворното място и паркирането на автомобилите им не може да бъде единственият критерий за преценка нивото на обществена опасност на конкретното деяние, както несъстоятелно претендира защитата. От значение са и останалите обстоятелства, при които е било осъществено, отчетени и изброени по-горе, поради което неоснователно се явява искането за оправдаване на подсъдимата на осн. чл.9, ал.2 НК.

Признавайки подс. Ш. за виновна по повдигнатото ѝ обвинение, първостепенният съд правилно е преценил, че налични в конкретния случай са предпоставките за освобождаването ѝ от наказателна отговорност с налагане на административно наказание на осн. чл.78А, ал.1 НК. При определяне размера на последното, обосновано не са констатирани отегчаващи отговорността обстоятелства, а като смекчаващи такива са отчетени: чистото ѝ съдебно минало и добрите характеристични данни предвид липсата на криминални прояви и социалния ѝ статус, което обуславя и извод за ниската ѝ обществена опасност. Ето защо напълно законосъобразен се явява изводът на първоинстанционния съд, че размерът на административното наказание ГЛОБА следва да се определи при превес на смекчаващите обстоятелства. В този смисъл, съответстващо на конкретната обществена опасност на процесното деяние и на личността на подсъдимата се явява административното наказание ГЛОБА в размер на 1 000 лева, поради което и именно такова ѝ е наложено.

Относно приетия за съвместно разглеждане граждански иск

Основанието на предявения и приет за съвместно разглеждане граждански иск е деянието, предмет на повдигнатото спрямо подсъдимата обвинение. Предмет на същия в наказателния процес могат да бъдат само вредите от престъплението, поради което основанието му може да бъде само деликтно. Приетият граждански иск се явява изцяло доказан по основание, тъй като именно в резултат на противоправното поведение на подсъдимата – нанесената на тъжителя обида чрез думи, са засегнати честта и достойнството му. Дадената на същата оценка е унижителна, доколкото засяга във висока степен положителните качества на характера, професионалния и духовния живот на Н. – лекар по професия, въз основа на които хората го оценяват и дефинират отношението си към него, както и осъзнатите от самия пострадад неговите положителни качества, даващи му основание за самоуважение. Именно така изказаната спрямо него оценка е и причината, поради която след инкриминираното посегателство той се почувствал притеснен, засрамен и унижен. Отчитайки свидетелските показания, безспорно установяващи, че тъжителят е бил разстроен и в недобро състояние и разположение именно в резултат на дадената му унижителна оценка от страна на подсъдимата и вземайки предвид характера, степента и продължителността на нанесените му неимуществени вреди, обосновано първостепенният съд е приел, че приетият за съвместно разглеждане граждански иск е частично доказан по размер и правилно е определил същия от 600 лева, като за разликата до претендирания такъв от 3000 лева го е отхвърлил като неоснователен.

Доколкото нормата на чл.84, ал.3 ЗЗД предвижда, че при задължение от непозволено увреждане длъжникът /подсъдимият/ изпада в забава и без покана, то искането на гражданския ищец за присъждане на законна лихва, считано от датата на извършване на престъплението до окончателното изплащане на сумата, се явява основателно и коректно е уважено.

Признаване на подсъдимата за виновна, законосъобразно е довело до възлагане в нейна тежест на осн. чл.189, ал. 3 НПК на направените от частния тъжител в хода на производството разноски за адвокатско възнаграждение и такса за образуване на делото /462 лева/ и държавна такса върху уважения размер на гражданския иск /50/ лева.

Доколкото не бяха констатирани допуснати в хода на съдебното производство съществени отстраними нарушения на процесуалните правила,

даващи основание за отмяна на присъдата ѝ връщане на делото за ново разглеждане на първостепенния съд, както и липсват основания за изменението или отмяната ѝ, то същата следва да бъде потвърдена, поради което и на осн. чл.334, т.6 вр. чл.338 НПК Пловдивският окръжен съд:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда №260138/21.10.2021 г. по НЧХД №4110/2020 г. по описа на Районен съд - Пловдив, V н.с.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____